

מסורת שנייה

"למטרת הקבוצה קיימת רק סמכות אחת – אל אוהב כפי שהוא מתבטא במצפון הקבוצה. מנהיגינו אינם אלא משרתים שזכו לאמון, אין הם מושלים"

"לעשות דרך" זה לא רק לעבוד את 12 הצעדים, 12 המסורות לא פחות חשובות. ללא המסורות, הקבוצות לא יצליחו להתקיים.

בעיקר חשובה בעיני המסורת השנייה שאומרת שבקבוצות אין מנהיגים בלעדיים. כל מה שנקבע במסורת, נקבע בפגישות מצפון בהן כל החלטות הקבוצה נעשות בצורה דמוקרטית על דעת רוב הנוכחים.

תפקידי השרות של הקבוצה נבחרים אך ורק על פי הצבעת הרוב, אם זה תפקיד המזכיר/ה, הספרן/נית, הפותחן/נית, הגיזבר/ית וכו'. כל התפקידים נעשים בהתנדבות בלבד כדי לשרת את כל חברי הקבוצה. אין אחד שמחליט ולאף אדם אין סמכות יתרה על אחרים, מלבד הכח העליון שאנחנו מבקשים שינחה אותנו בהחלטותינו

כל חבר בנר-אנון שנבחר לתפקיד מקבל הזדמנות לעשות כל מה שביכולתו לעזור ולעשות לטובת החברים

בפגישת מצפון, כל קבוצה מחליטה על טווח הזמן בו ייקח החבר חלק בתפקידו כדי לתת לכל אחד ואחת הזדמנות לקחת חלק בשרות ולרכוש ניסיון במתן שרות. אסור שחבר אחד ייקח על עצמו תפקיד ללא הגבלת זמן כדי למנוע מצב שאינו בר החלפה. מאד חשוב להתחלק בעבודה בין חברי הקבוצה, דבר הגורם להעצמה ולבטחון עצמי אצל בעלי התפקידים

בחונכות (ספונסרים/מאמצים): כדאי שמאמץ ידע להבחין בברור בין הדרכה לבין ייעוץ. ספונסר צריך לדעת לשתף מניסיונו כוחו ותקוותו. להקשיב, לשקף ולהבהיר את התכנית דרך מציאת אופציות לבחירה של פתרונות לבעיות החניך. אסור לו לכפות פתרון או להכתיב לו דרך פעולה מסוימת. המסורת השניה מגינה גם על הספונסר וגם על החניך ועוזרת לשניהם

כל חברי נר-אנון שווים וחשובים באותה מידה ולא משנה מאין כל אחד בא, ללא כל הבדל של דת, רקע או מין. אסור לאף אחד לקחת סמכות. הסמכות היחידה היא של אל אוהב כפי שכל ואחד רואה או מאמין בו

דוגמא ללקח מהמסורת השנייה שיישמתי בחיי:
המסורת השנייה לימדה אותי כיצד להתנתק מילדי הבוגרים. כל חיי עברו בריצוי בעלי וילדי. עשיתי עבורם הכל, אבל ממש הכל. לא הנחתי להם להתפתח ולהיאבק בעצמם על פתרון האתגרים בחייהם. לקחתי עליהם שליטה מלאה

המסורת השנייה לימדה אותי שאני יכולה להדריך וללמד, אבל אינני יכולה לקבל החלטות עבורם.

את ההחלטות הם צריכים לקבל לבדם. אני יכולה להוביל בדוגמא אישית ולשתף אותם בנסיון שלי. אני יכולה להציע הכוונה – אבל רק אם הם מבקשים ממני. אני צריכה לשחרר ולהניח לאחרים, גם לילדי, להחליט ולקבל אחריות לבחירות שלהם. זהו הכח של כל אדם - אפילו בהקשר של ילדיו שלו. איננו מושלים או מנהלים של אף אחד.